

erede Justitsminister ikke har Noget derimod at erindre. Skulde derimod Udvalgets Forslag om en heel ny Lov, hvorefter der kun bestemmes Contoirholdsgodtgjørelse for Sriverembedet alene, blive forkastet, saa vil der naturligviis derefter blive stemt over det oprindelige Lovforslag; men for dette Tilfælde foreligger der ikke fra Udvalgets Side noget subsidiairt Forslag med Hensyn til Contoirholdsgodtgjørelse, og Udvalget forbeholder sig derfor for dette Tilfælde til 3die Behandling at stille de Forslag om Nedsættelser af den for det samlede Embede foreslaaede Contoirholdsgodtgjørelse, som vi maatte ansee fornødne, idet vi iøvrigt antage, at Thinget vil billige Udvalgets egentlige Forslag, som jeg med disse Ord skal have anbefalet.

Casse: Det, der i sin Tid fremkaldte det meget stærke Ønske om, at Lønningsmaaden ved Sportulering maatte blive affattet, og faste Lønninger for Retsbetjentene træde istedet, var ikke Hensyn til de finantzielle Fordele, som en saadan Forandring skulde medføre. Det var saa langt fra, at man lovede sig Fordele for Finantserne af denne Forandring, at man tværtimod havde en meget stærk Forudsølelse af, at det netop vilde komme til at gaae ud over Finantserne; men det, som indeholdt den bestemte Grund, var Interessen for selve Befolkningen, idet man meente, at denne Forandring skulde kunne fjerne de Ulemper, under hvilke man antog, at Befolkningen for en stor Deel havde lidt og leed ved, at der fandtes sportulerede Embedsmænd, idet man meget stærkt lagde Vægt paa alle de Uleiligheder, der fandt Sted med Hensyn til denne Sportulering, og exempelviis fremdrog Tilfælde, hvori det netop havde viist sig, at Sportuleringemaaden var uheldig. Man saae ganske bort fra Alt, hvad der vedkom det Finantzielle, og holdt sig alene til, hvad der var Opgaven, at sørge for, at Befolkningen kunde blive frigt for de Uleiligheder og, som man tildeels betegnede det, Mistligheder, der vare forbundne med det hidtil gjældende sportulerede Lønningsystem. Denne Tanke fandt ogsaa sin Udtalelse i en særegen Paragraph i Loven af 19de Februar 1861, nemlig i § 10. Denne

Paragraph slutter med, at naar en Retsbetjent ønsker at blive sat paa fast Gage, magtet der ikke er indtraadt Vacance i Embedet, tages den fornødne Bestemmelse derom ved Lov, og jeg troer ogsaa, at Forhandlingerne, som gik forud for bemeldte Lov, om ikke udtrykkelig, saa dog igjennem Alt, hvad der foregik, vidne om, at man er gaaet ud fra, at det var i høi Grad ønskeligt at faae netop en fast Afsløsning af det Lønningsystem, som man ansaae for skadeligt, hvilket maatte lede til den Forudsætning, at naar en Retsbetjent ønskede at blive sat paa fast Gage, uden at der indtraadte Vacance, saa vilde det ogsaa stee; men der var ikke Noget naturligere, end at det ikke var en Bemyndigelse, man kunde overlade vedkommende Minister at tage, hvorefter Bestemmelsen derom maatte tages ved Lov. Denne Formening vin-der ogsaa nogen Styrke ved selve Affattelsen af Paragraphen; thi det vil ikke undgaae det høitærede Things Medlemmer, at en Formulering af Bestemmelsen som den, at naar en Retsbetjent ønsker at sættes paa fast Gage, skal den fornødne Bestemmelse derom gives ved Lov, ikke egentlig er nogen Antydning af, at det Rigsdagen vil gjøre, er at forbeholde sig Afgjørelsen af selve Spørgsmaalet, men at der-til ogsaa knytter sig væsentlige Hensyn til, hvorvidt der maatte være særegne Omstændigheder, som gjorde, at man ikke kunde gaae ind paa at opfylde Embedsmandens ellers i Samklang med Lovens And nærede Ønske. Jeg troer derfor, at Sagen kommer til at staae saaledes, at naar en Embedsmand ønsker at komme paa fast Gage, saa skal man i Grunden ikke oplyse, at der er væsentlige Grunde, som tale for, at man skal opfylde hans Ønske, men derimod, at der ikke er særdeles væsentlige Grunde, som tale imod at opfylde det; thi ellers gaaer man bort fra det Niemed, i hvilket Loven blev givet, nemlig for Befolkningens Skyld. Udvalget har derfor efter min Mening valgt et mindre rigtigt Udtryk for sin Tanke med Hensyn til dette Lovudkast, naar det siger, at det ikke vilde være forsvarligt for Statskassen at gaae ind paa det; thi Spørgsmaalet maatte være dette: Hvad er forsvarligt ligeoverfor Befolkningen, hvis Interesse man skal varetage ligesaa vel ved dette enkelte Embede som ved